

De zoon van God (deel 1)

het lijden

De zoon van God. Wie is dat? Heeft Jezus het alleenrecht op deze 'titel'? Nee, uiteraard niet. De zoon van God, dat ben jij, dat ben ik, dat zijn wij allemaal. In dit artikel zet Eric Huysmans zijn gedachten hierover uiteen. Hij gaat daarbij expliciet in op het lijden van de mens. Waarom is het er? Wat is de functie ervan en hoe komen we ervan af? Hij gaat hierbij dieper in op de lessen die hij geleerd heeft aan de Oneness University van Sri Amma en Sri Bhagavan in India.

Sinds mensenheugenis schijnt er lijden te bestaan. Is dat waar? Kunnen we zeker weten dat dit waar is?, zou Byron Katie vragen¹. Was er lijden in het Paradijs, in de Hof van Eden? Was er toen niet sprake van een vredig bestaan zonder conflict en dualiteit? Als we vele oude bronnen mogen geloven schijnt die periode wel degelijk bestaan te hebben. In mijn boek 'Stairway to Heaven' leg ik uit waarom er een eind moest komen aan deze periode. Er werd niet gecreëerd. Er was geen noodzaak toe. Alles was al goed en dat nodigt niet uit tot schepping en creatie. Er moest dus iets gebeuren, wat in de Bijbel wordt aangeduid als de zondeval. Eva werd verleid door de slang om de appel te eten uit 'de boom van kennis van goed en kwaad'. Hiermee deed de dualiteit zijn intrede. Naast goed was er nu ook kwaad. De 'mind' die tot dan toe een tamelijk gezonde inborst had verviel in overdreven en compulsief denken. Hij moest immers kunnen beoordelen wat goed en wat fout was. Hij peinsde zich suf en is daar tot op de dag van vandaag niet meer mee opgehouden. Wie kan het juiste onderscheid maken tussen goed en fout? Kunnen we het antwoord hierop vinden door onze denkkraft in te zetten?

Waardencatalogus versus onderscheidingsvermogen

Het kabinet lijkt te denken van wel. Er schijnt nu een 'waardencatalogus' in de maak te zijn. Die zal de Bijbel gaan vervangen en onze leidraad worden in het onderscheid tussen goed en kwaad. Halleluja! Wat zouden we zonder ons kabinet moeten? Wijze mannen en vrouwen gewapend met een groot denkvermogen leiden ons door de duistere krochten van het goed en kwaad. Bespeur je hier enig sarcasme? Misschien wel. Is dit sarcasme

kwaadaardig of goedaardig? Misschien dat de 'waardencatalogus' je bij het beantwoorden van deze vraag kan helpen. Of vaar je liever op je eigen onderscheidingsvermogen? Als ik een suggestie mag doen: doe dit laatste.

Wie kan
het juiste
onderscheid
maken tussen
goed en fout

Lijden met een lange ij

Maar goed, we hadden het dus over 'lijden' met een lange ij. Onze leiders met een kort ei gaan ons

niet helpen in het oerwoud van het lijden. Maak je geen illusie. Illusies zijn er al genoeg. Sterker nog: niets is geen illusie. Anders gezegd en positief geformuleerd: alles is illusie. Dus ook het lijden. Maar de illusie is verdomd reëel. Daar heeft de denkende 'mind' in nauwe samenwerking met het ego een mooi holografisch web omheen gespannen waar wij, zonen van God, in ondergedompeld zijn. We zijn er in gaan geloven. De illusie is realiteit geworden voor ons. De slang en de appel hebben hun werk goed gedaan. We lijden wat af met elkaar. Onderstaande dialoog uit mijn nog te verschijnen nieuwe boek werpt wellicht enig licht op deze lijdenskwestie.

Fragment uit 'Het Witte Universum' (nog te verschijnen) van Eric Huysmans

De Zoon van God

Waarom is er lijden vader? * Lijden is een gedachte zoon. Alle emoties komen voort uit gedachten. Lijden komt voort uit de gedachte aan onvolmaaktheid. En de gedachte aan onvolmaaktheid komt voort uit onwetendheid. Onwetendheid is de oorzaak van alle zonde en dus van het lijden. * Waarom is er onwetendheid vader? * Onwetendheid is de bron van creatie zoon. Als er geen

te creëren. Creatie is de zoektocht naar volmaaktheid. En om te komen tot volmaaktheid moet er de gedachte aan onvolmaaktheid zijn. * Waarom is er creatie vader? * Zonder creatie is er niets zoon. Creatie is de bron van alles, de reden van het zijn. Zonder creatie zou er niets zijn *

Vader, hoe komen wij van het lijden af? * Door er niet meer voor weg te lopen zoon. Lijden is niets anders dan het niet aanvaarden van het lijden. Van het niet aanvaarden van een ervaring. Als je de ervaring die jij als lijden interpreteert aanvaardt, is het lijden verdwenen. * Hoe doe ik dat vader? Hoe doe ik dat als lijden zo'n pijn doet? * Door de gedachte aan pijn uit te wissen zoon. * Hoe doe ik dat vader, de gedachte aan pijn uitwissen? U heeft makkelijk praten. * Door contact te maken met het gevoel van pijn zoon. Doordat je er werkelijk contact mee maakt, zul je ervaren dat jij die pijn niet bent. Als je in de kern van de pijn kruipt, zal de pijn van binnenuit worden opgelost. Door te beseffen dat ik, de vader, in jouw kern woon, zal de openbaring plaatsvinden zoon. * Welke openbaring vader? * De openbaring van het CHRISTUSBEWUSTZIJN * Wat is dat vader? * Het bewustzijn dat de mens zich kan verheffen tot de hoge macht van het verheven Wezen dat in hem woont. Ik, God de vader, druk mij uit door middel van Christus in ieder mens. Dat maakt dat ik alleen het lijden niet kan opheffen. Dat kan ik niet zonder hulp van jullie, omdat jullie, Christus de zoon, en ik, God de vader, één geheel zijn. Onwetendheid is dat jullie niet weten dat dit zo is. Dat jullie in de illusie leven, dat jullie en ik afgescheiden zijn van elkaar. Ik, beschouwd als een afgescheiden geheel, heb met het lijden niets te maken. Allereerst omdat die 'ik' als een afgescheiden geheel niet bestaat. En in de tweede plaats omdat jullie, die zichzelf beschouwen als een afgescheiden geheel van mij, het lijden hebben uitgevonden door de gedachte aan lijden te creëren. Alleen jullie zelf kunnen dus deze gedachte aan het lijden uitwissen. Door te beseffen dat ik, de scheppende kracht, volmaakt ben en niet zoiets als lijden zou kunnen bedenken. Jezus, de Christus, de wetende mensenzoon, besepte dat. Daarom ook kon Jezus genezen en zogenaamde 'wonderen' verrichten. Slechts door zijn gedachten in verbinding te stellen met het Goddelijke denken en door ze onafgebroken in overeenstemming te houden met de volmaaktheid, die het Goddelijk denken voor de mens bestemd heeft. Dit verhoogde de trillingen van zijn lichaam en bracht deze op hetzelfde peil als die van het Goddelijk denken. Daardoor was hij in staat om de vibraties van het lichaam van de zieke op een zo hoog peil te brengen, dat hij het beeld van de ziekte in diens bewustzijn kon uitwissen. Uit het uitwissen van de gedachte aan onvolmaaktheid volgt de genezing onmiddellijk. * Vader, wat een verhaal! Is dit werkelijk waar? * Ja Thomas, dit is waar. Ga heen en zeg het voort, mijn geliefde zoon. Ga heen en leef het. Ga heen en ben het. Dan zal overal waar je komt het licht verschijnen en genezing van het lijden volgen. >

onwetendheid was, was er geen onvolmaaktheid. Als er geen onvolmaaktheid was, was er geen drijfveer om te komen tot volmaaktheid. Als er geen drijfveer was om te komen tot volmaaktheid was er geen stuwende kracht om

Creatie is de
bron van
alles, de
reden van
het zijn

Ontwaken aan de Oneness University

Wanneer gaan wij ontwaken uit dit lijden? Hoe krijgen we dit voor elkaar? De processen die ik heb gevolgd aan de Oneness University van Sri Amma en Sri Bhagavan in India hebben mij hierbij geweldig geholpen. Daarom wil ik graag enkele gedachten van hen met je delen. Wellicht kan het jou ook verder helpen.

De eerste gedachte is de volgende:

Suffering is not in the fact, it is in the perception of the fact.

Zolang je deze gedachte niet als waarheid aanneemt, heeft de rest van dit artikel niet veel zin. Niet dat ik je iets wil opdringen natuurlijk. Je hebt een vrije wil en bent volledig vrij om deze gedachte te aanvaarden of af te wijzen. 'It's up to you.' Maar wellicht heb je behoefte aan een nadere toelichting.

Dingen gebeuren, ook als 'vervelend' gepercipieerde dingen. 'Shit happens all the time'. Wat kunnen we doen? Allereerst kunnen we ons de vraag stellen of 'shit' werkelijk wel 'shit' is. De gebeurtenis die zich aan ons ontvouwt is gewoon een gebeurtenis. De kwalificatie die wij eraan geven is onze reactie erop. Deze reactie is een (meestal onbewuste) keuze, een manier van kijken. In NLP-land zeggen ze het als volgt: 'het gaat er niet om wat er gebeurt, het gaat erom hoe je ermee omgaat'. De een vindt iets pijnlijk, waar de ander zonder enig probleem aan voorbij gaat. Dit komt door de filters waardoor wij de werkelijkheid aanschouwen en door de programma's en de ladingen die wij onbewust hebben gecreëerd als gevolg van pijnlijke situaties. Dit alles bepaalt onze manier van kijken naar de werkelijkheid. De werkelijkheid IS. De kwalificatie en onze reactie wordt bepaald door onze ladingen. De processen aan de Oneness University kunnen je op een geweldige manier hel-

pen deze ladingen te ontladen. Dit maakt je steeds vrijer om de werkelijkheid te nemen en aanvaarden zoals hij zich aan je voordoet en zoals hij IS. Een ware bevrijding, dat kan ik je verzekeren! Ik spreek uit eigen ervaring.

Wanneer je zover bent dat je bovenstaande stelling als waarheid hebt aangenomen ben je klaar voor de volgende:

When pain arises, stay with the pain, embrace it.

Ontwaken uit en in het lijden

Om te ontwaken uit de pijn en het lijden, dienen we te ontwaken in het lijden. Dit is een volledig tegengestelde beweging aan onze aangeleerde reflex. Onze hersenen maken geen onderscheid tussen fysiek en psychologisch lijden. We hebben de reflex aangeleerd dat we pijn ten koste van alles dienen te vermijden. Als er pijn komt, fysiek of psychologisch (mentaal en/of emotioneel), trekken we er onmiddellijk van weg. We maken dat we wegkomen als we dat kunnen. Het blijft ons echter achtervolgen. Hoe harder we pijn trachten te vermijden, hoe heviger het terugkomt. We dienen dan ook het tegengestelde te doen. Als pijn komt, pak het vast, maak er contact mee, laat het toe. Pas dan zal het oplossen en verdwijnen...zonder een spoor na te laten!

De dasa's in India (gidsen die het proces aan de Oneness University leiden) boden ons hiervoor een mooie eenvoudige oefening aan, om dit met fysieke pijn te ervaren. In India heb je van die hele kleine miertjes die venijnig steken. Ze nestelen zich te pas en te onpas op je benen of armen. Je ziet ze bijna niet, maar je voelt ze des te beter. De reflex is uiteraard krabben, wegvegen en verpletteren, die kleine mormels. De oefening was: doe niets als je de stekende pijn voelt. Laat het er zijn. Blijf stil zitten en richt je volledig op de stekende pijn. Na een paar seconden zal deze verdwijnen, alsof het er niet geweest is. En verdomd als het niet waar is. Ik heb het gedaan en, na enkele mislukte pogingen omdat ik al gekrabd had voor ik er erg in had, bleek het te werken. De pijn verdween vanzelf zonder een spoor na te laten! Een openbaring, althans voor mij, eenvoudige versie van de zoon van God.

[uitgelichte tekst]

Als pijn komt, pak het vast, maak er contact mee, laat het toe

Een andere intense ervaring met dit principe van het toelaten en omarmen van pijn staat beschreven in mijn boek 'Stairway to Heaven', waarin ik o.a. vertel over mijn eerste proces in India. Ik schrijf

hier over de psychologische pijn van een van mijn persoonlijkheden, die uiteraard een universele persoonlijkheid is van de zoon van God, die ik 'de craver' noem. Dit is dat deel van ons dat hunkert naar moederliefde. Hier volgen enkele delen van het betreffende fragment uit mijn boek, uit hoofdstuk 20 'Deeksha':

Zo had ik tijdens de 21-daagse in India nogal wat last van mijn 'naar aandacht hunkerende persoonlijkheid'. Aan de Oneness University spraken ze over 'craving'. Laten we hem dus maar de craver noemen. (...)

Ik werd in India zeer hardnekkig met deze oerpijn van 'de craver' geconfronteerd doordat ik regelmatig naar aandacht hunkerde van een deelnemer. (...)

Ik voelde haar aanwezigheid in toenemende mate in de ruimte waarin we de 'teachings' kregen. Steeds vaker voelde ik haar ogen op mij gericht rechts achter mij. Het was belachelijk. Ik wilde het niet, maar het was er. Ook buiten deze ruimte was ik nogal eens op zoek naar haar. Niet actief, maar toch merkte ik aan mezelf dat ik regelmatig speurde naar waar ze was. Dat werd iedere dag erger. En alsof dat nog niet genoeg was, kwam ik haar na een aantal dagen ook ineens overal tegen. Ik zei echter niets tegen haar. Zoals gebruikelijk. (...)

Dit hunkergedrag van mijn 'craver' persoonlijkheid nam steeds ernstigere vormen aan. In enkele dagen groeide dit uit tot een zeer hinderlijke aanwezigheid. Ik probeerde het te ontlopen. Ik wilde het weg hebben. Ik wilde me hier niet mee bezighouden. Ik kwam hier voor een spiritueel proces en niet voor dit gedoe. 'We zouden trouwens een gescheiden proces hebben met mannen alleen. Waarom hadden ze er in godsnaam ineens een gemengd proces van gemaakt? Wat was dat voor onzin? Nou werd ik enorm afgeleid en van mijn spirituele proces afgehouden!' En zo ratelden mijn ego en mijn 'mind' maar door. Gelukkig was mijn bewustzijn er ook nog. Die had snel door, dat wat er gebeurde precies mijn proces was. Hier ging het voor mij op dit moment om. We leerden ook tijdens de 'teachings', dat we precies krijgen wat we nodig hebben. Dat een proces nooit verstoord kan worden, want de verstoring is dan juist het proces. Gelukkig drong dit inzicht snel tot me door. Het opschrijven van mijn ervaringen en gevoelens in mijn dagboek hielp hier ook erg bij. Dit maakte mijn hersenspinsels doorzichtig en begrijpelijk. Ik rafelde ze als het ware uiteen door ze op te schrijven. (...)

(...) Ik ben met een tang verlost, maar mijn twee jongere broers kwamen er veel sneller uit. Althans dat denk ik. Misschien zal ik het mijn moeder nog eens vragen. Maar het moet wel, want ze heeft altijd veel meer aandacht voor hen gehad. In werkelijkheid is dat helemaal niet zo, maar dit was mijn beleving als kind. Dit is de beleving van 'de craver'. Dit is het oergemis aan aandacht en moederliefde dat ik ervaren heb en die de oorzaak is van mijn gehunker naar de aandacht van de bewuste deelnemer.

Op de 13e dag van het proces kwam de doorbraak. (...)

's Ochtends toen ik opstond had ik het helemaal gehad met het belachelijke gedrag van 'de craver'. En ook met 'the Divine Presence' trouwens, want die had ik voor het slapen gaan om genade gevraagd en dat had hij niet gegeven. Ik merkte er in ieder geval niets van, want ik voelde me nog net zo klote als toen ik naar bed ging. Ik vertrok somber en chagrijnig naar de meditatiehal met mijn zonnebril op en mijn blik strak gericht naar de grond. Ik besloot deze dag niemand aan te kijken en mijn zonnebril stijf op te houden. Alleen in de meditatiezaal zou ik hem af doen. Met niet al te veel hoop dat de dag me iets goeds zou gaan brengen zeeg ik neder op mijn Therm-a-rest, het geweldige stoeltje wat ik gekocht had en waar een kwart van de zaal over bleek te beschikken. Ik had er nog nooit van gehoord vooraf, maar nu was het mijn grote vriend en zag ik ze overal. Wat kan de werkelijkheid toch snel veranderen.

De Dasa begon de dag met precies die dingen te zeggen die ik nodig had. Ze vertelde over de wanhoop dat niets helpt, dat God er niet is voor ons, dat we klem zitten en nu écht niet meer weten wat we moeten doen. Deze wanhoop ervaren we allemaal een keer in ons leven, aldus de Dasa. Dit was precies het gevoel dat ik sinds de vorige avond had. Dit was precies waar ik op dat moment was. Ik zat op het dieptepunt, of zo je wilt het hoogtepunt, van het besef dat ik niet uit mijn patroon kon komen.

'Dit dieptepunt, deze wanhoop is nu precies het touw wat God je toewerpt,' zei de Dasa.

Ze vervolgde dat het juist dan superbelangrijk is om bij dat gevoel van wanhoop te blijven. Grijp dat touw! Duw het niet weg, het is juist je redding! Hoe intenser je contact maakt met het wanhoopsgevoel hoe eerder de redding zich zal openbaren en Gods Genade je zal vullen. De Dasa vroeg ons om onze

Als pijn
komt, pak het
vast, maak er
contact mee,
laat het toe

ogen dicht te doen en dat waar we nu zijn te voelen. Ik voelde de ogen van mijn 'crave object' in mijn rug branden. Ik zag mezelf vanuit haar ogen. Ik zag een klein zielig jongetje, dat heel alleen is.

'Zal ze nu eindelijk zien hoe alleen ik ben?' Ik realiseerde me op dat moment weer dat ik me gewoon niet 100% associëren kan met mezelf. Ik bekijk mezelf door de ogen van anderen, zelfs tijdens dat intense moment. De gedachten en wanhopige vragen nemen het meteen weer over. Dat ging ongeveer zo: 'Doet mijn innerlijke gevoel dan zo'n pijn? Ik zou het niet weten, want ik heb er geen contact mee. Ik weet niet hoe ik er écht contact mee moet maken. En God helpt me ook niet. Ik heb het vannacht gevraagd, maar hij heeft niet geluisterd of hij wil me niet helpen.'

Toen hoorde ik de Dasa zeggen: 'het is belangrijk om dat waar je nu bent heel intens te beleven, heel intens je wanhoop te voelen en heel intens om Gods Genade te vragen. Dan zal er een moment komen, dat het je gegeven wordt.' Ze vertelde vervolgens een ervaring van zichzelf en ik luisterde er met mijn ogen dicht naar. Ondertussen bleef ik mijn best doen om te voelen waar ik op dat moment was. En.....dat bleek steeds beter te lukken! Toen overspoelde me een gelukkig gevoel vanuit een diepgaand inzicht. Niet slechts een rationeel inzicht, maar ik voelde het in heel mijn wezen. Het landde ineens in iedere cel van mijn lichaam.

(...)

De 'teachings' op deze dag tezamen met de zonnenbril actie leidde ertoe dat de pijn over was. De 'craving' was over. Geweldig. 'Thank you God!' Wat een geweldige intelligentie zit er achter dit proces. En als dat achter dit proces zit, zit het overal achter. Want het hele leven is een proces. We zien en ervaren de Goddelijke Aanwezigheid echter niet. Dat is het mooie van de processen in India. De ervaring van de 'Divine Presence'. Overal, in elke actie ga je tijdens het proces steeds sterker de verfijnde en liefdevolle intelligentie hiervan ervaren. Inzichten die je al lang verstandelijk weet komen ineens veel dieper binnen en landen echt in het diepste van je wezen. Je gaat ze voelen. Ga erheen en ervaar het zelf! Te duur? Geen tijd? 'Think twice and set your priorities straight!'

(Uit 'Stairway to Heaven', blz. 261-265)

Dus beste zonen van God (waarmee voor de goede orde ook de dochters bedoeld worden), zie hier een casus uit mijn eigen dagelijkse praktijk over het toelaten van pijn, het vast te pakken en te omarmen als het touw of de reddingsboei die je door het leven (of door God zo je wilt) wordt toegeworpen. Stap in de reddingsboei, want anders verdrink je. Het is niet langer een luxe om jezelf spiritueel te ontwikkelen en werkelijk te gaan ontwaken. Dag 6 van de Galactische Cyclus volgens de Maya-kalender is alweer een tijdje bezig (zie artikelen in Spiegelbeeld september en november 2008). We zijn in een steeds sneller tempo op weg naar de grote doorbraak in ons ontwaken. In het ontwaken in de werkelijkheid zoals deze IS. Namelijk dat alles in de schepping met elkaar verbonden is en deel is van één en hetzelfde geheel. Ontwaken in het Eenheidsbewustzijn. Dus: Wakker Worden! De tijd begint steeds meer te dringen! En de eerste stap is te ontwaken in het lijden, zoals beschreven in dit artikel. De volgende stappen zal ik in volgende artikelen beschrijven.

Veel succes en een prettige beklimming van jouw Stairway!

Bronnen:

- Vier vragen die je leven veranderen, Byron Katie
- Stairway to Heaven, Eric Huysmans
- Het Witte Universum, Eric Huysmans (nog te verschijnen)
- Spiegelbeeld september en november 2008; artikelen over de Maya-kalender
- www.onenessawakening.nl, www.onenessuniversity.org

Coach in persoonlijke en spirituele ontwikkeling en auteur van 'Stairway to Heaven'
www.sensability.nl
info@sensability.nl